

Čistopis

Krasokorčuliarka. Takto ma pozná skoro každý. No skrýva sa za tým necelých 16 rokov môjho života.

Slnko sa už usadilo na letnej oblohe, keď som prvý krát uzrela svetlo sveta. Ako prvorodené a jediné malé dieťa v širšej rodine som svojím narodením urobila príbuzným veľkú radosť. Z prvých rokov života si nepamätám takmer nič, dalo by sa povedať že vôbec nič. Z rozprávania mojich rodičov, z fotiek a videozáznamov viem, že som sa vozila v modrom kočiку s ružovými kvietočkami a ako trojročná som sa prvýkrát kúpala v mori. Hneď na jeseň po mojom prvom zahraničnom výlete som nastúpila do škôlky. Zo začiatku sa mi tam veľmi nepáčilo, ale potom som si zvykla. Tam som stretla aj moju prvú najlepšiu kamarátku Mirku. Moju detskú izbu zdobili bábiky Barbie. Ako päťročná som už vedela čítať a v škôlke som sa začala nudiť. Pred nástupom do školy som mala zmiešané pocity a nevedela som, čo má čakať. Našťastie som v triede stretla moje kamarátky, s ktorými som sa hrala na škôlkarskom koberci. To mi uľahčilo začiatky v škole. Naučila som sa písať čiary, vlnovky, neskôr aj písmená a konečne som si dokázala spočítať peniaze v peňaženke. Keď som bola druháčka, do našej rodiny pribudol brat Richard. A zase bolo o niečo veselšie. Tešila som sa na dni, keď začne chodiť a rozprávať a ja sa s ním budem môcť hrať. Keď však začal rozprávať, pýtala som sa, kedy už bude ticho. V treťom ročníku ma moja mama prihlásila na kurzy plávania a krasokorčuľovania. Plávanie ma aj napriek celkom slušným výsledkom po dvoch rokoch prestalo baviť. Ale aspoň sa v bazéne neutopím. Voda v tuhom skupenstve sa mi páčila viac a krasokorčuľovanie ma neprestalo baviť dodnes. Po štyroch rokoch školy s jednou učiteľkou mi v piatom ročníku pribudli noví vyučujúci. Aj predmetov bolo viac. Rodičia chceli, aby som šla na osemročné gymnázium, no nakoniec som ich presvedčila a ostala som v mojej obľúbenej škole - Šrobárke. Zosúladiť krasokorčuľovanie so školskými povinnosťami nebolo vždy ľahké, ale úspechy na obidvoch bojových poliach dokazovali, že sa to dá zvládnuť. Ráno o šiestej tréning, potom škola a po škole som znovu bežala na tréning. Ani som sa nenazdala a prišla prvá vážna skúška, ktorá mala rozhodnúť o mojom

d'alšom živote. Monitor. Naša 9. B to mala veľmi ťažké. Raňajšie doučovania, riaditeľské testy a celý rok rátania matematických úloh. Úsilie nebolo márne a výsledky monitoru nám umožnili dostať sa na vytúžené školy. Prijali ma na obidve gymnáziá, ktoré som si vybrala. Nakoniec som sa rozhodla pre GJAR. Necelý rok v tejto škole ma presvedčil o správnosti môjho rozhodnutia. Tento školský rok bol úspešný aj v mojej športovej kariére. Opakovane som stála na stupni víťazov a mojím najväčším úspechom je bronzová medaila na majstrovstvách Slovenska v Bratislave.

Čo sa týka budúcnosti, je zatiaľ plná otáznikov. Raz sa vidím ako lekárka, inokedy ako ekonómka. Našťastie na rozhodovanie mám ešte minimálne dva roky. Takže uvidíme. Pevne verím, že sa znovu rozhodnem správne.